

USA TODAY BESTSELLER

TŘETÍ ČÁST SÉRIE
CASSIE PALMEROVÁ

OBEJMI
NOC

KAREN CHANCE

Kapitola 1

Plačící anděl se roztránil v prskanci šedého prachu a jeho křídla se rozlétla do stran. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, že nejsem mrtvá, ale hned jsem se po hlavě vrhla za hranu nedalekého obelisku. Naplocho jsem se přitiskla k zemi, a zatímco mi kulky odražené od žuly nad hlavou vytvořily ohňostroj jisker, cítila jsem, jak mi už tak promočené oblečení nasakuje bahnem. Začala jsem tušit, že tahle záležitost s vykrádáním hrodek asi nebude tak zábavná, jak jsem doufala.

Což v poslední době bohužel platilo o celém mém životě. Řetězec jistých událostí, které by snad někdo mohl velice milosrdně nazvat katastrofami, mě inauguroval do pozice Pýthie, vrchní věstkyně nadpřirozené komunity. Tento úřad měla podle Stříbrného kruhu – což je skupina uživatelů světlé magie – zdědit jedna z jejich vyškolených ministrantek, protože tak to chodilo už několik tisíciletí. Nebyli ani trochu nadšení, když její síla místo toho přešla na mě: na Cassie Palmerovou, netrénovanou jasnovidku, chráněnkou jednoho upírského zločineckého bosse a známou protéže jistého odpadlického válečného mága.

Některí lidé zkrátka nemají smysl pro ironii.

Mágové svou nelibost vyjádřili tím, že se mě pokusili poslat na průzkum onoho velkého tajemství, které je pro nás připraveno po smrti. Já jsem na to ale moc zvědavá

nebyla, takže jsem se snažila na sebe moc neupozorňovat. Nevypadalo to, že by se mi nějak zvlášť dařilo.

Rozhodla jsem se najít nový úkryt za jednou kryptou, a už jsem se tam málem i dostala, kdyby mě v polovině cesty nesrazilo k zemi něco, co jsem vnímala jako ránu perlíkem. O nedaleký strom explodoval záblesk světla, který vzduch kolem sebe roztetelil a rozbzučel elektřinou; ke spleti obnažených kořenů spadl propletenec bílých syčících hádků. Strom se po zásahu rozpůlil a uprostřed byl zčernalý jako staré ohořelé dřevo, vzduch byl plný ozónu a mně v hlavě od těsného zásahu hučelo. Na obloze nade mnou hrozivě zaburácel hrom a vytvořil patřičný zvukový efekt, který bych mnohem víc ocenila jako divačka filmu.

Jestli tohle nebyla ironie – bylo by vážně legrační, kdyby mě Matka příroda zabila dřív, než by dostal šanci Kruh! Dočasně oslepená a bezmocná jsem se plazila zhruba směrem ke kryptě a snažila se ty blikající obrazy zpod víček vymrkat. Aspoň jsem zjistila, proč jsou pažby pistolí žebrované: můžete je pevně sevřít, i když se vám dlaně potí čirou hrůzou. Má nová devítimilimetrovka mi do ruky nesedla tak dobře jako ta původní, ale zase jsem se s ní rychle seznamovala. Napřed jsem si říkala, že ji můžu klidně nosit, dokud budu střílet jenom na nadpřirozené zloduchy, kteří na mě začnou střílet jako první. Tuto definici jsem ale musela rozšířit na „kdykoli je můj život v ohrožení“. Tou dobou jsem se ale spíš přikláněla k poněkud obsáhlejšímu pravidlu někde v intencích proaktivní sebeobrany a přístupu: „Ti parchanti si to vykoledovali,“ které jsem měla v úmyslu – pokud bych se toho dožila – svést na svého choromyslného partnera, který se mi lepil na paty.

Kryptu jsem našla díky tomu, že jsem do ní vrazila obličejem a odřela si tvář o její hrbatý vápencový povrch. Napínala jsem oči, ale po útočnicích nebylo ani

stopy. Nedalekou cestičku zasypalo krupobití kulek, jež se odrazily od dlažebních kostek a rozlétly se do všech stran. Dobře, takže ani stopa kromě faktu, že na mě někdo pořád střílí.

Přitiskla jsem se ke zdi a připomínala si, že nesmím reagovat přehnaně a plýtvat kulkami. Už tak se mi podařilo lobotomizovat jednoho andílka jenom proto, že na něj závan větru vrhl několik lístků a ty mu na kratičkový okamžik propůjčily náznak pohybu – a to se stalo za svitu měsíce skoro v úplňku, kdy bylo ještě dobře vidět. Teď už to vypadalo hůř, protože sem vítr nafoukal temné mraky, a kvůli cákání deště jsem nemohla slyšet případné tiché kroky.

Palba konečně ustala, ale já jsem se dál celá třásla do té míry, že když jsem z kapsy vylovila rezervní zásobník, vypadl mi z ruky. V tom původním mi ještě několik nábojů zbylo, ale nechtěla jsem, aby mi došly v tu nejméně vhodnou chvíli. Andílka, kterému jsem ustřelila hlavu, zasáhl další výstřel a oholil mu jednu půlečku malého zadečku. Trhla jsem sebou a nohou jsem nakopla něco, co se šplouchnutím dopadlo do nedaleké kaluže. Padla jsem na kolena, šmátrala po tom v trávě a snažila jsem se nadávat potichu.

„Trochu víc vlevo.“ Prudce jsem se otočila, s pistolí připravenou a se srdcem rozbušeným. Tmavovlasý muž opírající se o mechem obrostlou fontánku ale nepůsobil ani trochu znepokojeně. Možná to bylo tím, že neměl žádné tělo, o které by se musel strachovat.

Nepatrně jsem se uklidnila. S duchy se domluvit dokážu; kolikrát je dokonce i vítám. Père Lachaise sice není nejstarším hřbitovem Paříže, ale velký tedy je. Musela jsem posílit svůj štít, abych byla schopná vidět cokoli kromě zelené záře tisíců stop duchů, které krajinu křižovaly jako nějaká bláznivá pavučina. Taky to byl hlavní důvod, proč jsem svého vlastního dušího po-

mocníka nevzala s sebou. Billy Joe sice dokázal pořádně lézt na nervy, ale stejně jsem nechtěla, aby bandě hladových duchů posloužil jako půlnoční občerstvení. „Díky.“

„Jsi Američanka?“

„No, jo.“ Do železného zábradlí vedle narazila kulka a já jsem ucukla. „Jak to víš?“

„Ale prosímte!“ Významně ukázal na mé blátem zacákané džíny, kdysi bílé tenisky a promočené šedé tričko. To jsem si z náhlého popudu koupila teprve před několika dny, abych v něm mohla chodit na střelecký trénink a aby mému náročnému instruktorovi připomínalo, že jsem ještě pořád začátečnice. Pointa jeho nápisu: „Povolení zabíjet nemám. Mám jenom povolení se učit,“ mi teď začala taky připadat pěkně ironická. Lara Croft by na sobě asi měla něco mnohem míň zabláceného a taky by určitě měla nějaký sexy účes, který by vlasům bránil neustále padat do obličeje. To já jsem na hlavě měla kudrnatou čupřinu ve stadiu, kdy byla už moc dlouhá na to, aby se mi nepletla do očí, ale ještě moc krátká na to, aby se dala svázat do ohonu. Výsledkem byly mokré blondaté prameny, které mi padaly do očí a lepily se mi na tváře, což mému celkovému pramálo frajerskému vzhledu moc neprospívalo.

„Když umře dobrý Američan, jde do Paříže,“ řekl duch a potáhl si z malé cigarety. „Ale ty mrtvá nejsi. Takže se zřejmě nabízí otázka: Jsi dobrá?“

Konečně jsem zásobník sevřela v ruce a mohla jsem ho zacvaknout, kam patří. Podezřívavě jsem si ducha prohlížela od hlavy k patě a přemýšlela o tom, jakou odpověď bych od něj získala nějakou pomoc. Všimla jsem si dlouhého sametového kabátu, hedvábné kravaty a líného úsměvu. „Záleží na tom, kdo se ptá.“

„Ale, vytáčky – jak moudré! S hříšníky jsem vždycky vycházel lépe.“

„Takže mi možná můžeš říct, kolik lidí tu je?“

Vzduchem k nám připlul jiný duch, oděný jen v džínách. Zdál se mi být jaksi neurčitě povědomý: měl hnědé vlasy po ramena, klasické rysy a lehce nedůtklivě našpulené rty. „Asi tak tučt. Právě rozstříleli můj Památník ošklivému zadku.“

Starší duch se ušklíbl. „Zástupy tvých fanoušků tě určitě do týdne přenesou do nového –“

„Můžu snad za to, že jsem populární?“

„– a hned vzápětí ho zničí, stejně jako všechno kolem.“

„Hele, buď v klidu.“

Starší duch se naježil. „Ty mi nic o klidu neříkej, ty absurdní švindlíři! Já jsem *byl* v klidu! Býval jsem *ztělesněním* klidu! Co se klidu týče, tak já jsem ho snad vynalezl!“

„Nemohli byste si to nechat na jindy?“ zeptala jsem se trochu zostra. Po jednom spánku mi stékal pot a pátil mě v oku. Vymrkala jsem ho a všimla si několika stínů, plížících se blíž. Existovaly jen na okraji mého vidění a vypadalo to, jako by zmizely pokaždé, když jsem se podívala přímo na ně. Potom nad hlavou explodovalo nějaké kouzlo, ozářilo prostor jako světlice a nabídlo mi jasný výhled. Tutéž službu bohužel poskytlo i útočníkům. Gotický oblouk se mi nad hlavou okamžitě rozezvonil kulkami, které mě zasypaly úlomky kamene.

„To je směšné! Vy lidi jste horší než ti, které přitahuje ten šílenec Kardec.“ Duchové mě následovali dovnitř. Pochopitelně. „Prý mystik, cha! Ten chlap ani nevstal z hrobu, ale stejně se mu tam pořád někdo modlí nebo prozpěvuje nebo mu ho halí květinami –“

„On ale věřil v reinkarnaci, víš? Možná se vrátí.“

Probojovala jsem se jednou velkou pavučinou a podařilo se mi neuklouznout na kamenných dlaždicích, kluzkých kvůli dešti i rozkládajícímu se listí.

„Sklapni!“ zašeptala jsem zlostně.

Starší duch se ušklíbl. „Mystikové aspoň nejsou hrubí.“

Mžourala jsem na jakési nesrozumitelné klikyháky, které měly být mapou, a snažila jsem se ho ignorovat. Možná by mi to šlo líp, kdybych nebyla skrznaskrz promočená a netepalo mi v hlavě. Opravdu jsem se odtamtud chtěla dostat pryč. Kvůli jistému ďábelskému upířskému mistrovi to ale bohužel nepřipadalo v úvahu.

Uprostřed noci jsem se plazila po hřbitově, utíkala před hlídacími psy, blesky a šílenými válečnými mágy a to všechno kvůli kouzlu, známému jako *geis*. Dotyčný upír jménem Mircea ho na mě uvalil před mnoha lety, aniž by se obtěžoval získat mé svolení nebo aniž by se alespoň zmínil o tom, že to udělal. Upířští mistři jsou prostě takoví, ale v tomto případě se za jeho zapomnělostí skrývalo něco víc než jenom obvyklá arogance.

Na jednu stranu mi kouzlo poskytovalo ochranu během dospívání – označilo mě jako jeho, což znamenalo, že by se mě žádný soudný upír nedotkl ani třímetrovým klackem. Na druhou stranu jsem byla stvořená tak, abych prokazovala loajalitu k jediné osobě: loajalitu naprostou, kompletní a výlučnou. Když jsme teď byli oba dospělí, mě kouzlo chtělo s Mirceou svázat navždycky, a když jsem nechtěla spolupracovat, moc se mu to nelíbilo. A to byl problém, protože bylo obecně známo, že lidi z téhle věci dokážou zešilet, nebo dokonce raději spáchají sebevraždu, než aby dál žili s tou trvalou, hlodající bolestí, která je jenom jednou z mnoha zákeřností takto uloženého kouzla. Z dalších možností ale nepřipadalo v úvahu ani to, že by se člověk pohodlně usadil a tu jízdu si vychutnával.

Pokud by se to pouto plně vyvinulo, potom by naše životy ovládal dominantnější partner – což by v našem případě určitě byl Mircea – takže by se ze mě stal jeho poslušný otrok. Vzhledem k tomu, že navíc byl členem upířího Senátu, řídicí rady všech severoamerických upí-

rů, nepochybně bych skončila tím, že bych vyřizovala jeho záležitosti. Studený pot mě poléval už jenom z pomýšlení na některé z jeho možných požadavků. Přesně toho se Kruh obával – že by se Pýthie dostala pod kontrolu upírů. A i když se mi jejich metoda, jak něčemu takovému chtěli zabránit, moc nelíbila, musela jsem uznat, že by to byla katastrofa.

To, že jsem se stala Pýthií, ze mě udělalo cíl pro kohokoli v nadpřirozené komunitě, koho alespoň trochu přitahovala moc – což, jinými slovy, byli skoro všichni – ale co se týče toho kouzla, alespoň jsem získala nějaký čas. Jenom jsem nevěděla, kolik. Což znamenalo, že jsem to odeklinadlo vážně potřebovala. Proslýchalo se, že právě někde tady v okolí je zakopaná jediná zaklínací kniha, která takové odeklinadlo obsahuje.

Což mi samozřejmě nebude k ničemu, jestli nedokážu přechít tu zatracenou mapu. Mžourala jsem na ni, ale jediný dostupný zdroj světla představoval měsíční svit, filtrovaný skrz zbytky kdysi nádherných vitrážových oken. Polovina sedící Madony hleděla na šedavou oblohu, občas rozčísnutou bleskem, zvýrazňujícím vrstvené mraky. Měla jsem sice baterku, ale kdybych ji rozsvítila, stala bych se mnohem snadnějším –

Něco se proti mně z temnoty vyřítilo. „Nestřílejte!“ zašeptal mužský hlas.

Páchl potem, kovem a hlinou a kromě toho kolem něj staticky prskala jakási nervózní energie, která byla jeho poznávacím znamením. Baterku jsem přece jenom zapnula a uviděla to, co jsem čekala: chumáč bledých vlasů, které se jako vždycky vysmívaly gravitaci, hranaťou čelist, poněkud větší nos a vzteklé zelené oči. Nejslavnější renegát Kruhu a můj partner z donucení, John Pritkin.

Úlevou jsem vydechla a zase zajistila pojistku pistole. Znat Pritkina bylo totéž jako chtít ho zabít, ale já

jsem tomu pokušení zatím odolávala. „Nesmíš se za mnou takhle plížit!“ šeptala jsem.

„Proč jsi mě nezastřelila?“ vyptával se.

„Řekls, abych to nedělala.“

„Já... teda...“ Na okamžik mi připadal jako vykolejený, takže jsem mu hlaveň pistole zlehka přitiskla k břichu. Alespoň jsem si myslela, že je to jeho břicho. Chtěla jsem mu jenom ukázat, že úplně bezbranná nejsem, ale během jediného záblesku jsem se ocitla přiražená k boku krypty, ruku se zbraní jsem měla přitlačenou ke zdi a tělo zaklíněné mezi jejím drsným povrchem a hodně našťvaným válečným mágem. Nechoťně připouštím, že jsem možná měla jednu nebo dvě fantazie, které začínaly tímto scénářem, ale pochybovala jsem, že by večer takto skončil.

„Věděla jsem, že to jsi ty,“ řekla jsem mu, dřív než se mu vyjadřovací schopnosti vrátily. „Páchneš po střelném prachu a magii.“ Toto tvrzení bylo pravdivější než obvykle, protože měl kabát, takový ten tlustý kožeňák, pod kterým ukrýval svou sbírku zbraní, na jednom místě spálený a zkrabatělý. Jako by ho jenom těsně minulo nějaké kouzlo.

„Ti kolem nás jsou mágové!“ šeptal vzrušeně. „Ti páchnou taky tak! Ale co sakra děláš pořád tady?“

„Mám tu mapu,“ připomněla jsem mu.

„Tak mi ji dej a běž!“

„Mám tě tu snad nechat samotného? Je jich aspoň tucet!“

„Jestli neodejdeš hned...“

Vzdorovitě jsem zvedla bradu, i když jsem předtím vypnula baterku, takže to zřejmě neviděl.

„Tak co? Zastřelíš mě?“

Sevřel mi rameno, že to skoro bolelo. Nepokoušej bláznivého válečného mága, připomněla jsem si zrovna ve chvíli, kdy dovnitř otevřenými dveřmi vlétla kulka.

Několikrát se odrazila od vnitřních zdí krypty, až nakonec prolétla tím, co z Madony zbylo. „Jestli tu ještě chvilí zůstaneš, tak ani nebudu muset!“ zašeptal zuřivě.

„Musíme rychle najít tu zatracenou věc, abychom mohli oba zmizet,“ prohlásila jsem logicky.

„Jenom pro případ, že by to nějak uniklo tvé pozornosti, to byla past!“

„Sakra, dneska už člověk nemůže věřit nikomu!“ Ten postarší francouzský mág, kterého jsme navštívili v jeho překrásné venkovské chaloupce, se zdál být tak důvěryhodný, s tím svým starosvětským šarmem a s laskavými očima – a s tou svou mizernou mapou, která nás poslala na hon za pokladem do pekel. Prostě to nebylo fér – darebáci přece nemají vypadat jako něčí dědečci. „A ten Manassier se zdál být tak...“

„Jestli tvé další slovo bude ‚milý‘, tak ti hned, až se vrátíme, udělám ze života peklo. Naprosté peklo.“

Takovou sprostárnu jsem se ani neobtěžovala poctít odpovědí. Pritkin byl prostě Pritkin. Už dávno jsem se naučila s tímto faktem žít. Často jsem si říkala, jestli Kruhu, předtím než se s nimi ve zlém rozešel, jelikož se mě rozhodl podporovat, dělal alespoň z poloviny takové problémy jako mně. Jestli ano, měli by mi poděkovat, že jsem jich ho zbavila. Možná mi za to chtěli poslat pěknou kytku na pohřeb.

„Podívej, jediné, co víme určitě, je to, že se sem před námi dostali nějakí mágové. Možná jsme se jenom rozhodli to tady prohledat ve stejnou noc.“ Sama jsem tomu nevěřila – zaútočili na nás hned, když jsme přišli a ještě jsme ani nic nenašli. Já jsem se ale naši zatím nejlepší stopy nechtěla jen tak vzdát. Navíc nepřipadalo v úvahu, že bych nechala Pritkina, aby po ní šel sám. Jeho instinkty pro přežití se rovnaly instinktům mouchy v blízkosti naleštěného okna.

Silná ruka mi sevřela paži. „Au!“ podotkla jsem.

„Dej mi tu zatracenou mapu!“

„Ani náhodou.“

„Hej!“ Zvedla jsem hlavu a všimla si, jak na nás ten mladší duch upřeně zírá. „Kdyby vám to náhodou ušlo, jsou tu nějací lidi, kteří vás chtějí zabít!“

„Mě chtějí nějací lidi zabíjet pořád,“ opáčila jsem rozladěně.

„Jestli ty dnes v noci zemřeš, tak proto, že tě zabiju já,“ informoval mě Pritkin.

„Takových vztahů jsem taky pár měl,“ pronesl duch účastně.

„Ale my ve vztahu nejsme,“ zamumlala jsem.

„...úplně pitomá... Co?“ Pritkin se vytrhl ze své samomluvy, kterou jsem ale stejně neposlouchala, a divoce se kolem sebe rozhlížel.

„Co se děje?“

„To jako chceš říct, že mu dovolíš s tebou takhle mluvit, ale nic z toho nemáš? To je teda ostuda!“

„Ale nic. Jenom párek duchů,“ řekla jsem a střelila pohledem po duchovi číslo dvě.

„Hej, vždyť stojím přímo před tebou!“

„A mně,“ vložil se do toho jeho kamarád, „se zase nelíbí ten výraz ‚jenom‘. Jsme dva nejaktivnější duchové z celého tohohle...“

„Nejaktivnější?“ Po paži mi přejela ruka, jejíž dotek byl něžný i hrubý, mozolnatá od toho, jak svírala zbraně a dělala shyby a lámala lidem vazy. „Na to ani nemysli,“ řekla jsem Pritkinovi a potom jsem svou pozornost zase obrátila k duchovi. „Jak moc jste aktivní?“

Starší z duchů maličko zpyšněl. „Vidíme všechno, co se tady v okolí děje. Těch věcí, co bych mohl vyprávět...“

„Takže, kdyby tu někdy byly nějaké tajné chodby, věděl bys o nich?“ zeptala jsem se ve chvíli, kdy Pritkin došmátral k mému zápěstí. O okamžik později už mi

mapu z ruky vyškubl. „Ještě pořád neodcházím,“ sdělila jsem mu.

„Aha. Takže ti jde o tuhle věc, co?“ vyptával se mladší duch.

Rozhodla jsem se, že se s Pritkinem o mapu přetahovat nebudu, protože by to bylo nedůstojné. Taky by to nebylo k ničemu. „O jakou věc?“

„O tu věc v té věci,“ nedbale máchl rukou. Zmocnilo se mě podezření, že když člověk umře sjetý, přejde to i na ducha.

„Nemohl bys být konkrétnější?“ Než mi ale stačil odpovědět, ozval se zvenčí podivný zvuk, podobný tlumenému, ale vysoko položenému kňučení. Ucítla jsem na zádech ruku, která mě vši silou tlačila k zemi. Pak už Pritkin ležel na mně a tlačil mě do pozice plodu, zatímco všude kolem nás vybuchovaly věci a shora přšel oheň.

Několik dlouhých okamžiků mi za pevně zavřenými víčky tančily červené a fialové skvrny. Země se krátce otřásla jako následkem zemětřesení, a mně se zbytkovou energií brněla kůže. Když jsem opatrně otevřela oči, viděla jsem, jak dovnitř dírou, zející ve střeše, proniká svit hvězd, a ve vzduchu se vznášela oblaka roztráštěného kamene. Pritkin už byl zase na nohou a střílel na mágy, kteří palbu opětovali, a zvuky výstřelů se mezi vysokými a hustě osazenými pomníky rozléhaly jako žabky z ohňostroje. Podle mě ve většině případů poněkud přeceňoval možnost: „Vystřel na to a doufej, že to zdechne.“ Jindy zase – když se mi třeba někdo snažil udělat z hlavy cedník – mi to přišlo v pořádku.

„Támhle!“ Ozval se mladší duch a ukazoval doprava. „Pojď!“ V předklonu vyrazil a ve prospěch zkratky mezi náhrobky ignoroval nedalekou kamenitou cestičku.

„Jeden z těch duchů ví, kde je ta chodba!“ řekla jsem Pritkinovi. Zatvářil se překvapeně, a já jsem se zamračil-

la. To, že neznám sedm způsobů, jak zabít chlapa loktem, ze mě přece nedělá úplně neschopnou osobu.

Podíval se na mě, jako by snad chtěl zpochybnit moudrost toho, že někdo věří náhodně potkaným duchům, nebo snad možná i mou přičetnost jako takovou. Jenomže to už mi mágové neúmyslně udělali laskavost tím, že na nás vyslali nějaké kouzlo, které s obrovským zaduněním explodovalo o nedaleký kaštan. Hořící kmen spadl a vzal s sebou polovinu krypty. Naštěstí to nebyla ta naše půlka.

„No tak pojďme!“ zaječel Pritkin, chytil mě za ruku a vyrazil vpřed, jako by to celou dobu byl jeho nápad.

„Tudy!“ Táhla jsem ho za duchem, zatímco do sutin za námi zabubnovala sprška kulek. Zjistila jsem, že v tom neumím chodit; promočená hlína mi na každém kroku stahovala boty, déšť mi potom v podstatě znemožňoval udržovat kontakt s tím bledým mihotavým obrazem našeho průvodce. Zato Pritkin – parchant – se tou žulovou překážkovou dráhou proplétal, jako by ji sám sestavil. „Jak to jenom děláš?“ dožadovala jsem se, když jsem už počtvrté vrazila kolenem do hodně tvrdého náhrobku.

„Jak dělám co?“

„Jak to, že vidíš?“ zlobila jsem se.

„Tumáš.“ Ucítla jsem na tváři ruku, načež Pritkin něco zamumlal. Zamrkala jsem a najednou všechno vypadalo divně, ploše a zrnitě, jako když máte špatný televizní signál. Když závan větru otrásl jedním stromem, po tváři mu přelétly stíny jeho listů, které na nás spustily spršku deštových kapek, a já jsem alespoň dokázala rozeznat jeho charakteristický úšklebek.

„Pročs to neudělal už dřív?“ zlobila jsem se.

„Předtím jsem myslel, že odcházíš!“

„Tak chcete to, vy dva, nebo ne?“ zeptal se duch s rukama opřenýma o nehmotná stehna. Zastavil se před sochou nějaké znuděně vyhlížející ženy, opírající se o ná-

hrobek. Její granitové šaty byly natolik obrostlé mechem, že byly prakticky zelené. Zelené a kluzké, jak jsem zjistila, když mi duch ukázal, že jí mám třikrát poklepat na koleno.

Nic se nestalo. „A co teď?“

„Teď musíš říct kouzelné slovíčko.“

„Prosím!“

Zasmál se. „Ne, myslel jsem opravdové kouzelné slovo. Aby ta socha ustoupila.“

Ve větvích košatého dubu nad námi explodovalo něčí kouzlo a kolem se začalo snášet hořící listí, až jsem dostala strach, aby mi nezapálilo vlasy. „Jaké slovo to je?“

„To nevím,“ pokrčil duch lhostejně rameny. „Já ho nepotřebuju.“

„Co se děje?“ chtěl vědět Pritkin, který zatím proti blížící se řadě temných stínů vrhal celý arzenál svých ožvlých zbraní. Nože vylétly vpřed a roztančily se, při každém průletu se od jejich štítů odrážely s doprovodem zářivých jisker, ale nezdálo se, že by naše pronásledovatele nějak zpomalovaly.

„Ten duch nezná heslo!“

Pritkin po mně střelil svým nejlepším pohledem *Já tě asi zabiju* a pronesl jednu z těch podivně znějících britských kleteb. Nemyslím, že to bylo zrovna *Sezame, otevři se*, ale to kouzlo, které pak vyslal s dalším výdechem, účinkovalo skoro stejně dobře. Socha se rozštípla v polovině a odhalila zející jeskyni pod sebou.

Uvnitř panovala tma, jenom obyčejná černá díra, nepatrně vystupující proti elektrizující obloze. Vytáhla jsem baterku a rozsvítla ji, ona ale temnotu sotva propíchlá. Ke všemu zlému tam nebyly schody, jenom žebřík s ocelovými příčlemi, sestupující do klaustrofobického tunelu vyraženého v pevné skále.

„Už jsem dovnitř viděl vcházet spoustu lovců pokladů,“ komentoval to druhý duch, který se mi vznášel po

boku, „ale jenom málo jich vyšlo ven. A pokud ano, vyšli s prázdnýma rukama.“

„Tohle nebude náš případ.“

„To říkali všichni,“ ucedil ve chvíli, kdy nám nad hlavou vybuchlo další kouzlo. Zastrčila jsem si pistoli a baterku za opasek, chytila se první zrezivělé přičle a napůl jsem sestoupila, napůl sklouzla na dno. Pritkin mi sjížděl skoro za krkem, a jakmile jsme se ocitli dole, vyslal tunelem vzhůru nějaké kouzlo, které ho uzavřelo.

Sice tím odřízlo cestu našim pronásledovatelům, ale také nám zablokovalo to málo, co dole zbylo ze světla. Jakmile kolem nás přestaly padat kameny, ocitli jsme se v naprostém tichu a v úplné tmě. I to vylepšené vidění podle všeho potřebuje něco, s čím se dá pracovat, protože jsem teď neviděla ani ň. Znovu jsem zapnula baterku. Mým očím chvilku trvalo, než se přizpůsobily. Vzápětí jsem vyjekla a o krok ustoupila. Slabý paprsek mi toho moc neodhalil – jako by temnota tady dole měla hlad a světlo pojídala skoro hned poté, kdy ze žárovky vyšlo. Mně by ale nevadilo, kdybych toho viděla ještě míň. Po obou stranách dlouhé chodby ležely kosti, v různých vzorech naskládané až ke stropu. Někud sem prosakovala voda, spousta lebek totiž plakala zelené slzy a přestovala si rozčepýřené zelené vousy. Nevypadaly ale míň strašidelně, to fakt ne.

„Katakomby,“ řekl Pritkin, dřív než jsem se stihla zeptat.

„Kata... co?“

„Pařížané začali před několika staletími používat staré vápencové lomy jako podzemní pohřebiště.“ Vzal si baterku a zamračeně ukázal na mapu. „Netušil jsem, že se táhnou tak daleko.“

„Jak daleko?“

„Jestli se tyhle tunely napojují na ty ve městě, dělá to stovky kilometrů.“ Začal světlem máchat sem a tam.

Přála jsem si, aby toho nechal; osvětloval loužičky vody v prázdných očních důlcích. Zdálo se, že se lebkám hýbou tváře. „O katakombách pod Père Lachaise se mluví už kolik let. Vždycky jsem si myslel, že to jsou jenom pověry.“

Zírala jsem na jednu lebku poblíž. Byla bez těla a seděla na hromadě kostí, které vypadaly jako stehenní, a chyběla jí čelist. Připadalo mi, jako by se šklebila. „Mně připadají docela reálné.“

Ve světle baterky se zalesklo něco zlatého, napůl zarděného v omítce, která držela jednu řadu kostí na místě. Zaškrábala jsem na cement prstem. Byl tak starý, že se v několika kouscích hned odloupl. Zlatý kroužek, který jsem tím odkryla, se ale ani nehnul, a tak jsem se na něj podívala zblízka. Vypadal jako had, který polyká svůj vlastní ocas. „Uroboros,“ řekl Pritkin a postavil se za mě.

„Uro... co?“

„Starodávny symbol obnovy a věčnosti.“

„Něco jako kříž?“

„Starší.“ Ještě trochu víc kolem sebe posvítíl. „Čarodějníci si zřejmě museli vytvořit katakomby vlastní, nejspíš během období inkvizice. Čarodějové a čarodějnice byli často exhumováni a jejich těla byla zohavena nebo spálena. Byl to jeden ze způsobů, jak zahnat jejich kouzla.“

„Chceš tím říct, že tohle je hřbitov mágů?“

„Možná. Ty vápencové jámy vykopali Římané. Byly tu několik staletí, než se pařížské úřady rozhodly, jak je využít. Magickou komunitu to možná napadlo jako první.“ Ze žebříku najednou začaly padat kameny a sutiny. Vypadalo to, že to naši pronásledovatelé nevzdávají. „Dokážeš nás přemístit sem?“ zeptal se a ukázal na jeden nezřetelný klikyhák na mapě. Má nová práce měla spoustu nevýhod, ale pár výhod zůstávalo. Dobře, tak

teda jednu. Moc, která na mě přešla spolu s Pýthiiným úřadem, mi dovolovala cestovat v čase a prostoru a mohla jsem s sebou brávat ještě jednoho nebo dva další. Byla to sakramentsky užitečná zbraň, navíc zatím má jediná. Měla ale svá omezení. „Nemůžu se přemístit, když nevím, kam chci.“

„Ale už předtím ses kolikrát přemístila na místa, kde jsi nikdy nebyla!“

„Tohle je něco jiného.“

Najednou jsme zaregistrovali ohromný příval energie a do podlahy za námi udeřilo silné kouzlo, které rozpoutalo bouři bílého světla. Dopadlo na lebky, takže popraskaly a roztříštily se, potom se odrazilo od protější stěny a kousky kamene rozmetalo do všech směrů jako létající dýky.

Pritkin mě zaštitil před tím nejsilnějším úderem, popadl mě za ruku a táhl chodbou. Vzhledem k tomu, že jsme se nemotali ode zdi ke zdi, došlo mi, že asi pořád trochu vidí, ale mně připadalo, jako bych se vrhala po hlavě do neznáma. Zhasl mi baterku, nejspíš proto, aby to ztížil pronásledovatelům, bez ní ale byla v tunelech taková tma, že jsem ani nepoznala, jestli mám oči otevřené nebo zavřené. „V čem je to jiné?“ chtěl vědět.

„Síla mi ukazuje jiné doby, místa v minulosti. Současnost ne,“ vysvětlovala jsem vyhýbavě. Světelný efekt výbuchu mi přímo před očima vyvolával červené blikající tvary, až jsem měla strach, že do něčeho vrazím. „Když se chci v prostoru přenést tady a teď, musím si napřed představit místo, na které chci jít.“ A taková rozřesená linie na špatné mapě nebyla něčím, na čem by se dalo stavět.

Potom se chodba nečekaně zúžila tak, že za chvíli jsme už nemohli jít vedle sebe. Pritkin šel napřed a táhl mě za sebou v pohybu, který se hodně blížil běhu. Bylo horko, vzduch byl hustý a země pod nohama nebyla

rovná ani trochu. Brzy mi začalo být jasné, proč by někdo ukrýval poklad zrovna tady – bez jasných pokynů byste se tu mohl potulovat celé měsíce, a stejně byste nic nenašli.

Pritkin se zastavil tak prudce, až jsem do něj vrazila. Rozprostřel mapu na zdi a podal mi baterku. Rozsvítila jsem ji a uviděla mnohem chaotičtější scenerii než předtím: kosti se ze zdi vysunuly a spadaly podlahu, a na některých místech dokonce byly jenom tak naházené na hromady, aniž by se je vůbec někdo snažil alespoň trochu uspořádat. Na rozdíl od těch v hlavní chodbě vypadaly, že je někdo prostě normálně vyhodil. Vůči mrtvým obvykle žádný sentiment necítím – na to jsem jich už viděla až moc – ale stejně se mi to nelíbilo. Přátelé a nepřátelé, rodiče a děti, ti všichni na jedné hromadě bez toho, že by z nich zbylo něco, co by mohlo vyprávět – ani datum úmrtí nebo třeba alespoň jméno.

„Pomohlo by, kdybys tou baterkou svítila na tu mapu,“ pronesl Pritkin jízlivě. Poslechla jsem. Kužel světla mu ozářil i obličej. Jeho výraz mě moc neuklidnil. „Jsou tu ti tví duchové?“ ptal se.

„Ne. Za hranice hřbitova s námi nešli.“ Měla jsem pocit, že jsme se s nimi rozloučili už před hodně dlouhou dobou.

„A co ti ostatní?“

„Proč to chceš vědět?“

„Protože tahle mapa není zrovna dobrá! Kdyby nám někdo poradil, pomohlo by to.“

Zavrtěla jsem hlavou. „S těmi těly někdo hýbal. Myslím, že je sem přenesli z původních hrobů.“

„Což znamená co?“

„Že jejich duchové zůstali tam.“ Ani nemluvě o tom, že jestli tady byli pohřbení mágové, po těch duchové stejně nezůstávají. Pokud vím, nadpřirozené bytosti po sobě prostě duchy nezanechávají.

„Ale jejich kosti tu jsou.“

„To je jedno. Duchové můžou očarovat nějaký dům, i když nemají těla někde poblíž. Jde jenom o to, co pro ně bylo důležité zaživa, jako nějaké místo, se kterým se cítí být spojení.“ Rozhlédla jsem se a snažila se netrást. „Nemyslím, že bych se já cítila být s tímhle místem nějak spojená.“

Pritkin se konečně rozhodl pro jeden ze směrů. Znovu jsme vykročili a protahovali se prasklinami ve skále, které byly v některých místech sotva dost široké pro mě. Nevím, jak jimi prošel on, ale podle těch tlumených komentářů, které se ke mně donesly, bych řekla, že se to beze ztráty části kůže neobešlo. Konečně jsme se dostali do chodby o něco širší, což znamenalo, že jsme sice pořád museli jít za sebou, ale mohli jsme zrychlit. Chvilku jsem si myslela, že nás naši pronásledovatelé ztratili, ale jako obvykle nás dostal Murphyho zákon. Zrovna jsme odbočovali za roh, když jsme se málem srazili se skupinou temných postav. Došlo k vášnivé výměně nadávek, kulek a kouzel, přičemž jedno z posledně jmenovaných explodovalo na Pritkinově štítu. Horký vzduch štít prohnul jako mýdlovou bublinu. „Utíkej!“ vyštěkl mi do obličeje. Uslyšela jsem rachot, jako když někde v dálce zahřmí, a potom se zřítil strop s rachotem, který pohltil celý svět.

Kapitola 2

Několik sekund mi trvalo, než jsem si uvědomila, že ještě nejsem mrtvá. Ležela jsem schoulená a v očekávání útoku si chránila hlavu rukama, ale chodba zůstávala stejně tichá jako hrobka, jíž vlastně byla. Jediní lidé kromě nás tam byli zazdění ve stěnách nebo pohřbení pod hromadou sutin, kterou jim na hlavy svrhlo jejich vlastní kouzlo. Zhroutila jsem se na podlahu, trhaně dýchala a snažila se neječet.

Po minutě jsem kolem sebe začala hmatat po baterce, až jsem rukou na ten studený plastový válec narazila. Zapnula jsem ji, ulevilo se mi, že pořád funguje, a viděla jsem Pritkina ležet na boku. Nehýbal se a po strništi na bradě měl rozmazanou krev, jasně červenou a hrůzu nahánějící krev. Ať si ten Murphy i s tím svým slavným zákonem jde někam, pomyslela jsem si vztekle a zuřivě jsem jím třásla.

„Mohla bys s tím laskavě přestat?“ zeptal se zdvořile.

Jenom jsem na něj civěla. Nebyla jsem si úplně jistá, ale zdvořilý John Pritkin mohl být znamením apokalypsy. „Nepraštil ses do hlavy?“ Zkusila jsem se přisunout blíž, abych se mohla podívat lépe, a nechtěně jsem mu kolenem poslala spršku oblázků přímo na rozšklebenou jizvu na čele.

„Když ti řeknu, že jsem v pořádku, přestaneš se mi snažit pomáhat?“ Když jsem mu v hlase zaslechla ten

známý podtón, který bych charakterizovala jako roz-
cuchané peří a břitkou netrpělivost, velice se mi ulevilo.
To už bylo lepší, s tímhle se dalo pracovat.

„Takže pořád žiješ?“ zaskřehotala jsem.

„To teda sakra jo.“

Ale i tak zůstával ležet, takže jsem mu dala minutku času a zatím jsem baterkou slídila kolem. Několik sekund mi trvalo, než jsem si uvědomila, co to vlastně vidím. Pritkinovi se zřejmě podařilo štít zase obnovit, protože zářil modravým, jakoby vodovým světlem, které se ve žlutém paprsku jemně vlnilo. Nad ním už ale žádná jeskyně nebyla. Nebo abych to vyjádřila přesněji, ona tam byla – jenom už neměla žádný pevný základ.

Obrovské, napůl opracované kvádry, na kterých ještě byly místy viditelné stopy dřáta, spočívaly na jeho náhle velice křehce vyhlížejícím štítu. Pokaždé když se štít napnul, skutálela se z vrcholu hromádky sprška kamenů a štěrků, která v tom tichu vydávala tiché syčivé zvuky. Ty větší kusy sice neměly kam padat, ale pohybovaly se dostatečně na to, aby daly jasně najevo, že nejsou k ničemu pevně připevněné. I ty menší kousky o velikosti dlažební kostky by bolely jako čert, kdyby na nás spadly, a o tom, co by udělaly ty větší, jsem nemusela přemýšlet dlouho. Dva zakrvácení mágové, ležící necelý metr od nás, o tom poskytovali docela přesvědčivý důkaz.

Mohla jsem natáhnout ruku a dotknout se jich, jak leželi mezi štítem a propadlinou. Těla měli podivně zkroucená, v kamení a sutinách byli uvěznění jako nějaké starodávné fosilie a oči se jim v odrazu světla leskly. Až na to, že fosilie obvykle nenacházejí i s důkazem o tom, jak se jimi vlastně staly, nebo je rozhodně nevídáte v tak barvitém provedení. Čerstvě roztříštěná kost – bílá a rudě potřísněná – ostře kontrastovala s nazlátlou barvou starších vzorků. Jedna ruka se opírala o modrý štít, kde zůstala zapřená v obranném gestu, jako by snad

lidská síla dokázala unést tíhu hory. Na jeden šílený okamžik jsem se zamyslela nad tím, jestli po ní na štítu zůstane rudá skvrna a jestli bude vidět i tehdy, až jej Pritkin příště aktivuje.

Vzduch v plicích mi najednou připadal mnohem těžší. I přes to velké množství neskutečných věcí, které se mi v poslední době přihodily, se s tím můj mozek zřejmě nedokázal vyrovnat. Hlasitě trval na tom, že obrovské kamenné kvádry, které váží každý snad tunu, se prostě nemůžou jenom tak vznášet ve vzduchu a že oba každou chvíli umřeme.

Vyrazila jsem tichý a přidušený zvuk, ale pak se mi ten hysterický záchvat podařilo spolknout těsně předtím, než by se vydal vlastní cestou. Kdyby se Pritkin s obnovou své ochrany opozdil o jedinou sekundu, byla by tady dole místo dvou těl pohřbená hned čtyři. Což se ale nestalo. Byli jsme v bezpečí. Svým způsobem.

Pritkin se překulil na záda a zíral na mě tvrdým a soustředěným pohledem. „Přesně kvůli tomuhle jsem ti říkal, abys šla domů.“

„Na to si velice dobře vzpomínám,“ informovala jsem ho důstojně. „Jenom ne hned teď.“

„Chceš to vzdát?“ Zamžikala jsem. Kolikrát se zeptal na můj názor, bych dokázala spočítat na nula prstech jedné ruky. „Protože jich tady skoro určitě je mnohem víc.“

Vzpomněla jsem si, že duchové říkali, že mágů viděli celkem dvanáct. Což znamenalo, že za tou kamennou lavinou jich čeká ještě deset, leda by je to zasypalo někde, kam jsem neviděla. Nebo pokud neodešli s domněnkou, že nás zhroucený strop zabil. Ale ne, tolik štěstí jsme neměli.

„Víš přece, co je v sázce,“ připomněla jsem mu.

„Myslel jsem, že to řekneš.“ Pritkin se ztěžka zvedl na kolena. Sutiny se zvedly spolu s ním, dost na to, aby

se jeden větší kvádr uvolnil a zřítíl se dolů. Jeho roze-
klaná spodní část mi dopadla necelý metr před obličej.
Z paniky mě probral Pritkinův hlas, jako obvykle pro-
spěkovaný netrpělivostí. „Pojďme.“

„Pojďme?“ Vyšlo to ze mě jako mnohem větší za-
skřehotání, než jaké jsem si chtěla povolit. „Jak? Proto-
že já nás dokážu přemístit domů, ale nedokážu nás od-
časovat za tohleto. Nevím, co je na druhé straně, nevím
ani to, kde ta druhá strana vlastně je –“

„Drž se těsně u mě.“ Než vůbec stihl větu dokončit,
jeho štít změnil skupenství a z tekutých vln se stal tvr-
dý křišťál, jehož tisíce ostrých plošek osvětlovaly jes-
kyni. Odpadlo několik dalších kusů skály, které s sebou
shora vzaly další spršku těch menších, a po novém pev-
ném štítu klouzaly s dutým duněním. Pritkin se začal
plazit vpřed a jeho štít se sunul s ním. Než jsem se sta-
čila přizpůsobit a vyrazila těsně za ním, skoro mi pod-
razil nohy.

Co se vlastně děje, jsem si plně uvědomila, teprve
když jsem viděla, jak tělo jednoho z mágů sklouzlo
dolů a překulilo se za nás. Naše malá bublina se kame-
ním a hlínou prořezávala jako křišťálový krtek, který si
chce udělat novou noru. Jednou narazil do zdi, když
hledal vchod, který tam nebyl, ale pak jsme ho kousek
vlevo našli a proběhli jím; jeskyně se za námi propad-
la do sebe.

Pritkin se slyšitelným výdechem spustil štít a dovnitř
se nahnul prach, který jsme svým úprkem rozvířili,
a skoro mě oslepil. Vyrazili jsme vpřed, abychom před
tím dusivým mrakem utekli; v tak malém prostoru bez
větru nebo otevřených oken se rozptýlit nemohl. Než
jsme ale stačili uběhnout deset metrů, vběhli jsme do
něčeho, co vypadalo jako další propadlá jeskyně.

Když jsem si vymrkala prach z očí, uvědomila jsem
si, co vlastně vidím. Před námi se táhl dlouhý tunel, do

poloviny výšky stěn zaplněný něčím, co vypadalo jako celé míle kostí. Pritkin se na vrchol té rozlámané lidské hmoty vyšplhal a svítil si baterkou kolem.

„Ve zdi před námi je díra. Zřejmě vede do dalšího tunelu.“

S nepříjemným pocitem jsem si tu hromadu kostí prohlížela. Cokoli, co bylo vystaveno kontaktu s lidskou aurou, vždycky získá psychický otisk. Když jsem se nechtěně otřela o nějaký silný spouštěč, prožila jsem mnohem víc hororových zážitků, než jsem dokázala spočítat. A žádný silnější spouštěč než skutečnou část lidského těla bych vymyslet nedokázala.

„Dělej, sakra!“ Pritkin ke mně natahoval ruku a v chodbě za námi se už ozývaly zvuky dalších hlasů. Někdo nás slyšel odcházet.

Zdráhavě jsem se nechala vytáhnout nahoru a snažila se na to moc nemyslet. Kostí byly staré a suché, pod mou váhou nepříjemně křupaly. Hodně jich prasklo a jejich drobná ostří se mi zabodávala do dlaní a trhala mi džíny, ale žádné psychické záblesky jsem necítila. Když je přenášeli, zřejmě při tom popraskaly veškeré otisky, které na nich byly.

Když Pritkin mluvil o díře ve zdi, nedělal si legraci. Sama jsem se do ní skoro nevešla, a podle toho, co jsem slyšela od něj, v otvoru po sobě nechal něco víc, než jen kousek kůže.

„Běž!“ šeptal a zatlačil mě do kříže. Vplížila jsem se do malé jeskyně, vytesané do skály na druhé straně díry, a skoro jsem se skulila ze schodů, které začínaly jenom malý kousek od okraje.

To klaustrofobicky nízké schodiště bylo extrémně nepřívětivé; z velké části jsem viděla jenom tmu, řinoucí se z každého výklenku a zpoza každého rohu. Opravdu jsem nechtěla chodit dolů. Potom do stropu za mnou udeřilo kouzlo, které zaburácelo jako výstřel z děla, a já

jsem si to rozmyslela a vrhla se ze schodů ještě před Pritkinem.

Druhé kouzlo explodovalo, když jsme ještě byli na schodech. Odráželo se od zdí a vybuchovalo dál a dál, až mi štěrky opepřil záda a krk jako krupobití. Sice mě ze schodů popohnalo ještě víc, ale vibrace z něj mi roztrásla nohy natolik, že jsem pro ně skoro nedokázala najít oporu. A pak už na tom nezáleželo, protože už tam pro ně žádná opora prostě nebyla. Kámen se mi pod nohama rozpadl a já jsem padala prázdným vzduchem a tmou, až jsem dopadla do ledové vody. Chvilíčku mi trvalo uvědomit si, že se netopím. Voda mi dosahovala jenom k pasu, byla ale jako led a její chlad mi vystřelil rovnou do páteře. Ještě horší byl ten teď už dobře známý rozpínající se oblak prachu, který mě uvěznil v dusivém závoji. Instinktivně jsem se brodila od laviny kamení dál a zatímco jsem se snažila dýchat, zjistila jsem, že šlapu vodu. Chytila jsem se jedné mechchem obrostlé lebky, která tam vyčuhovala ze zdi, a oporu pro prsty jsem našla v očních důlcích. Držela jsem se jich jako klíště, byla jsem za ně až příliš vděčná na to, abych cítila odpor, a z plných plic jsem lapala po dechu.

„Pritkine!“ Nebylo to hlasitější než zaskřehotání, ale o chvíli později mě už do očí zasáhl paprsek světla z baterky a oslepil mě.

„Ještě žiješ?“

Chtěla jsem odpovědět, mé plíce se ale rozhodly, že nastal nejlepší okamžik k vypuzení všech cizích předmětů, které jsem vdechla, a tak jsem skončila dušením a lapáním po dechu. Povolila jsem stisk slizkých kostí a sklouzla pod ledovou vodu. Na jeden dlouhý a děsivý okamžik jsem se ztratila v nekonečném moři temnoty, která mě okamžitě zmrazila až na kost. Pak jsem ucítila dvě silné paže, které se mě snažily chytit za ramena,

aby mě potom vytáhly na hladinu a připomněly mi, kde je nahoře a kde dole.

„Slečno Palmerová!“

Vyplivla jsem plnou pusou vápencové pasty, což byla směs té olejnaté vody smíchané s prachem, a sípavě jsem se nadechla. „Sakra, že jo!“

Pritkin přikývl a posvítíl kolem, takže jsem zahlédla náznaky chodby tam, kde se podlaha podivně vlnila, a najednou bylo všechno zbarveno odstíny šedi a bledé, nezdravě zelené barvy. Zdálo se, že zaplavené je celé spodní patro. Plavat sice umím, ale nebyla jsem nijak nadšená představou, že se budu pohybovat v tmavé podzemní řece, kde nad hladinou není dost místa pro nádech.

„S tím si poradím,“ řekl Pritkin ponuře. „Odčasuj se!“

„A co když budou přicházet další a další?“

„Zvládnou to.“

A to říkal, že jsem pitomá já. Ještě jednou jsem se zhluboka nadechla, abych plíce informovala o tom, že si na udušení budou muset počkat, a zase jsem se odrazila do proudu. „Nekecej a plav.“

Pritkin neodpověděl, pokud se jako odpověď nepočítá nadávka, to ale mohlo být tím, jak do vody za námi dopadlo další kouzlo, které teplotu okamžitě zvýšilo z mrazivé na vařící. Zaječela jsem a veškeré souvislé myšlenky mě hned opustily. Nepřemýšlela jsem, jenom jsem mu sevřela ruku a odčasovala nás.

O sekundu později jsme přistáli ve stejné chodbě, ve které ale nebyl žádný oblak prachu, žádní mágové a žádná záplava. Předtím jsem šlapala vodu, takže teď jsem se ocitla jenom několik decimetrů nad zemí. Pritkin bohužel plaval, takže padal z poněkud větší výšky. Asi tak ze dvou metrů.

Na kamenitou podlahu dopadl s žuchnutím, nadávkou a s prasknutím; ten poslední zvuk doprovázel skon naší baterky. Chtěla jsem se ho zeptat, jak na tom je, ale

hluboko v boku mě něco píchalo, a dlouhou chvíli jsem nedokázala nasát kyslík do plic. Protože jsem najednou měla kolena jako z gumy a nemohla jsem se na ně spolehnout, svezla jsem se podél zdi do sedu.

„Co se stalo?“ zalupal za chvíli po dechu Pritkin. Bez baterky a bez smrtících kouzel, křižujících vzduch, tam vládla tma jako v pytli, ale podle toho, odkud jsem jeho hlas slyšela, ještě pořád ležel na zemi.

„Přemístila jsem nás v čase,“ podařilo se mi zaskřehotat.

Pak mi došlo, že asi není nejlepší, že se pořád cítím otřesená a že je mi špatně, i když se nacházím tak blízko podlahy a vůbec se nehýbám. Nedokázala jsem přijít na to, co je špatně. Ten den jsem nás přemístila jenom dvakrát – jednou proto, abych nás z Manassierovy chalupy dostala sem, a jednou právě teď – ale i tak jsem byla vyčerpaná. Vypadalo to, že mě hodně vyčerpává, když s sebou na jízdu vezmu ještě někoho. Došla hloupé bylo, že mi nikdo nedal návod.

„Příště mě na to aspoň upozorni!“

„Nemáš zač.“

„Co je za dobu?“

Vyplivla jsem další prach s chutí křídly. Už vím, proč s sebou Lara Croft vždycky nosí čutoru. Voda ze mě pořád stékala, ale v hrdle jsem měla sucho. Nasucho jsem polkla a v duchu jsem zkontrolovala kalendář, kterým mě má moc vybavila. „Sedmnáct set devadesát tři.“

„Co? Proč?“

„Asi že se mi nechtělo nechat se uvařit zaživa?“

„Mohla jsi nás odčasovat o den nebo o týden zpátky! Tohleto nám není k ničemu!“

A samozřejmě, pomyslela jsem si hořce, Lara Croft by taky měla nějakou vhodnou technickou vychytávku, která by ji z toho dostala. A partnera, který by nebyl úplný kretén. Opatrně jsem se postavila a k svému

překvapení jsem zjistila, že se mi jenom trochu točí hlava. Napínala jsem uši, ale slyšela jsem jenom vlastní přerušovaný dech a slabé *kap-kap* vody někde poblíž.

„Jdeme,“ řekla jsem a tápala kolem sebe, než jsem nahmatala Pritkinovu ruku. Kůži měl od vody chladnou a tep sice zrychlený, ale ne moc. Ne třeba jako já; myslela jsem, že mi za chvílku protrhne žílu. Musela jsem zajistit, abych se nemusela zase někdy brzy odčasovat. Jako třeba po zbytek týdne.

Pritkin zůstal stát na místě. „Jdeme? Kam?“

„Najít Kodex! Napadlo mě, že by mohlo být hezké ho hledat, kdyby po nás pro změnu nikdo nestřílel.“

„Výtečný nápad. Až na tu maličkost, že pařížské katakomby jsou jedny z nejstarších v Evropě. V naší době už možná jsou opuštěné, ale v téhle době se to tady mágy určitě jenom hemží. Ani nemluvím o všech těch léčkách a pastech. Jestli jsme už nějaké ochranné kouzlo nespustili, už to určitě brzy uděláme!“

„Máš snad nějaký jiný návrh?“

„Ano. Odčasuj nás odsud!“ Jeho zlostný pohled jsem viděla i v naprosté tmě. Dlouze jsem se nadechla a cítila jsem, že jsem naštvaná do té míry, jak si to ani nepamatuju – rozhodně jsem se tak nikdy nenaštvala předtím, než jsem poznala Johna Pritkina. „Proč mě to jenom nenapadlo?“

„Předtím ses mohla přemísťovat i několikrát denně...“

„A taky mě to předtím pořádně vycuclo.“

„Nikdy jsi o tom nemluvila.“

„Nikdy ses neptal.“

Nastala kratičká pauza. „Je ti dobře?“

„Ale jo, frajere.“ Jakkoli jsem jeho návrh nenáviděla, sama jsem na lepší nepřišla. „Tak aspoň napřed zmizme z té chodby,“ řekla jsem smířlivě. „A já nás potom zkusím odčasovat ještě o něco dřív, než začne ten ohňostroj.“

Projít chodbou nám trvalo celou věčnost, ne snad kvůli tmě, ale proto, že si Pritkin byl jistý, že na nás odněkud něco nebo někdo vyskočí. Jediné problémy, se kterými jsme se potýkali, byly takové ty obvyklé – horko, špatný vzduch a snaha neupadnout na nerovné podlaze nebo si o zeď neodřít další kus kůže. Nakonec jsme došli k rozdvojení cesty, kde se Pritkin zastavil. „Určitě do toho jdeš?“

„Jaký máš plán, kdybych řekla ne?“

„Počkat, dokud neřekneš ano.“

„Tak v tom případě do toho jdu.“ Klaustrofobií sice zrovna netrpím, ale těch tunelů jsem už měla plné zuby. Sevřela jsem mu ruku, soustředila se na naši éru a odčasovala nás.

Tentokrát se svět kolem nás rozplýval pomalu, jako když se barva rozpouští ve vodě, odplouval v pomalých čůrcích. Za normálních okolností průnik léty ani nevnímám, cítím jenom nehmotný volný pád, který končí tam, kam jsem se chtěla dostat. Tentokrát jsem to cítila. Realita se kolem nás vlnila v takovém nepříjemném, klidném a nehmotném kolísání. Najednou jsem byla ráda, že nic nevidím, protože dost děsivě působilo už to, co jsem slyšela: na jediný dlouhý okamžik jsem byla napínajícím se vláknem nepravidelně osazených atomů zbavených vědomí a s tělem tak protaženým, že ani nezačínalo, ani nekončilo.

Potom jsem se zase vrátila zpátky do sebe samé, ale jenom proto, aby to celé začalo znovu. V rychlém sledu jsem zaslechla útržky rozhovorů, pár tónů hudby a něco, co znělo jako další exploze nebo propadnutí; celé jsem to vnímala, jako když někdo rychle ladí rádio. Konečně jsem si uvědomila, co se to děje. My jsme totiž neprocházeli jedním velkým skokem, ale sérií menších poskočení, jako kdybychom nakukovali a zase vykukovali do a z jiných dob, zatímco jsme se pomalu vraceli do té naší.

Cítila jsem čas a mohla jsem se přesvědčit, že je hustý, jako kdybych se snažila plavat melasou. Průchod několika staletími mi připadal stejný, jako kdybych běžela maraton. Ve tmě a se závažími na nohách.

Když jsme z toho konečně vyšli, působilo to na mě jako kyslík na tonoucího – něco šokujícího, nečekaného a zázračného. Napůl jsem čekala, že se zhmotníme někde pod vodou, ale my jsme tou zaplavenou oblastí už asi prošli, protože jsem vrazila do z velké části suché zdi. Prudce jsem se posadila, zaklonila hlavu a úlevou jsem se nadechla tak prudce, až se mi z toho zatočila hlava. Připlazil se Pritkin, aby se opřel o zeď vedle mě. „Jsi v pořádku?“

„Přestaň se mě na to ptát,“ řekla jsem, ale hned jsem zase musela zmlknout, abych se nějak vypořádala s nevolností. Jako by můj žaludek o několik sekund zaostával za zbytkem těla, a když konečně chytil rytmus, moc ho netěšilo, že je zrovna tady.

„Takže to беру jako ano.“

Polkla jsem, a i když jsem pořád cítila prach, rozhodla jsem se, že zvracení by vypadalo velice neprofesionálně. „Jo. Jenom... prostě ta vědomostní křivka může být i celkem drsná.“

Po několika minutách, kdy jsem tiše seděla se zavřenými očima, jsem se dokázala uvolnit a začala jsem dýchat normálně. „Nemusíš to dělat,“ řekl Pritkin. „Mohl bych –“

„Já bych se odsud teď nedokázala odčasovat, ani kdybych mi na tom závisel život,“ řekla jsem popravdě.

„Ta tvoje síla by neměla tolik kolísat,“ sdělil mi, a já jsem v jeho hlase slyšela zmatené zamračení.

„Síla nekolísá. To spíš moje schopnosti ji usměrňovat. Čím unavenější jsem, tím horší to je.“

„Ale tak těžké by to být nemělo,“ opakoval Pritkin tvrdohlavě.

„Moje síla přece –“

„Ale vždyť je tvoje!“ Krucifix, copak jsem měla na další z našich dlouhých až rozvleklých hádek dost dechu? „Není moje. Nenarodila jsem se s ní. Mám ji jenom půjčenou, pamatuješ?“

Síla se totiž nerodí s Pýthiemi, které kdysi byly kněžkami jisté starodávné bytosti, která si říká Apollon. Já sama jsem ho potkala přesně jednou, když slíbil, že mě bude cvičit. Zatím svému slibu věnoval asi tolik pozornosti jako mým námitkám proti tomu, že jsem ten úřad vůbec získala – tedy žádnou. Bohužel jsem s tím nemohla jít k nikomu jinému. Na rozdíl od ostatních Pýthií, které byly na téma kladů a záporů své funkce trénovány deset nebo i dvacet let, má inaugurace trvala asi třicet sekund – což stačilo jenom k tomu, aby na mě sílu její poslední držitelka přehodila předtím, než umřela. A všichni ostatní, kteří by mi mohli dát pár tipů, byli pod kontrolou Kruhu. Takže jsme tam chvíli seděli tiše. Nakonec jsem v sobě našla dost síly na to, abych si stáhla vodou nasáklé boty a mrskla ponožkami o protější zeď, na kterou dopadly se začvachtáním. Moc mi to nepomohlo, protože jsem si ty mokré boty zase musela about.

„Než jsi rituál proměny v Pýthii dokončila, tak to, kdy a jak se projeví, řídila tvá síla sama,“ řekl Pritkin, zatímco jsem se ztěžka zvedala. I přes to mokré oblečení, tvrdou podlahu a všechno ostatní jsem mu málem usnula na rameni podruhé. „Říkám to správně?“

„Jo. Za volant jsem směla, až když jsem si auťák koupila, abych tak řekla.“ Bylo to rozhodně lepší, než se nechat každou chvíli poslat do jiného století jenom proto, abych tam napravila něco, co někdo podělal – a obvykle bez toho, že bych měla nejmenší povědomí o tom, co by to mohlo být.

„Tak to musíš začít sledovat svou výdrž. Jinak bys

mohla skončit uvězněná v jiné době, nebo by sis mohla přetížít systém, což by mohlo vést i k vážnému zranění.“

„Ale neříkej!“ Vykročila jsem chodbou s pocitem, jako bych měla nohy zalité v betonu. „Tohle by mě samotnou nikdy nenapadlo.“

„Myslím to vážně.“ Pritkin mě chytil za paži na svém oblíbeném místě, přímo za biceps. Jednoho dne mi tam zůstanou trvalé důlky od jeho prstů. „Musíš začít experimentovat, abys objevila své hranice. Kolikrát se dokážeš přemístit, předtím než dosáhneš stadia vyčerpání? Vyčerpávají tě přesuny do dávnějších dob víc než ty soudobější? Jaké jiné schopnosti pro ovládání času máš?“

„Když s sebou nemusím brát někoho dalšího, tak třikrát nebo čtyřikrát, podle toho, jak unavená jsem byla na začátku; to teda jo, sakra! A tohle vážně vědět nechci,“ odpověděla jsem mu v pořadí, v jakém se ptal. „A teď, mohli bychom se prosím věnovat aktuální krizi a nechat si tu spoustu otázek na později?“

Pritkin sice sklapl, ale s takovým tím významným mlčením, ze kterého jsem pochopila, že to ještě neskončilo. Nechala jsem ho o tom přemýšlet a sama jsem se soustředila na to, abych nespadla na obličej. Tápali jsme další temnou a prašnou chodbou.

Konečně jsme celkem prostou metodou našli skladiště – prostě jsme na něj narazili. Nebo, abych to vyjádřila přesněji, do rezavé železné brány, která do něj blokovala vstup. O několik kroků jsem ustoupila a Pritkin pátral kolem. Zaslechla jsem škrtnutí zápalkou, a najednou jsem viděla. Vodnatě nažloutlé světlo vycházelo z malé lucerny, zasazené do jednoho výklenku, a dovolovalo mu zkontrolovat, jestli tam nejsou nějaké nášlapné pasti. Když žádné nenašel, zdálo se, že ho to znepokojilo víc, než kdyby tam byly.

„Něco je špatně? Manassier říkal, že je to tu opuštěné.“

Pritkin si rukou prohrábl vlasy, které se i přes všechnu tu vodu a pot a vápencový prach pořád chovaly jako samostatná jednotka. „Už se můžeš přemístit?“

„Možná.“

„Protože jestli se něco podělá, budeš se muset okamžitě odčasovat. Rozumíš?“

„Jasně.“

Pritkin po mně střelil podezřívavým pohledem, který jsem mu oplatila tím nejprázdnějším výrazem. Ptal se, jestli tomu rozumím, a já jsem řekla, že ano. S ničím jsem ale nesouhlasila.

Prstem přešel přes mechanismus dveří, přičemž setřel asi palec silnou vrstvu prachu a špíny. Něco cvaklo a on ucouvl předtím, než do dveří opatrně strčil špičkou boty. Sice se poslušně otevřely dovnitř, on ale na prahu zaváhal. „Mně se to nelíbí. Je to moc jednoduché.“

Já jsem si ale říkala, že jednoduché je celkem fajn. Vlastně už bylo sakra načase, aby se nějaké to jednoduché konečně ukázalo. „Možná se nám vrací štěs...“

Pritkin vstoupil do místnosti a hned s poněkud přídušeným zvukem zmizel. „Pritkine!“ Žádná odpověď. Klekla jsem si na prahu, ale nic jsem neviděla – jenom malou a prázdnou jeskyni bez východu a bez mágů. Pevně jsem se chytla železných mříží na dveřích a natáhla druhou ruku. Tou jsem nahmatala jenom zaprášený vápenec v délce asi půl metru před sebou, načež mi ruka zmizela v podlaze. Zase jsem s ní škusbla zpátky, ale nezdálo se, že by jí něco bylo. Takže to byla nějaká iluze. Lehla jsem si na podlahu, zavřela oči a naklonila se tam tak, že kdyby tam skutečně nějaká podlaha byla, praštila bych se o ni čelem. Když to nebolelo, otevřela jsem oči do prázdna. Po chvílce si mé oči zvykly natolik, abych si všimla špinavých prstů, zbělených námahou z toho, jak se držely jednoho vápencového výstup-

ku asi tři nebo čtyři metry pode mnou. Prsty byly lidské a pod nimi jsem skoro za hranicí viditelnosti rozeznala i povědomou rozježenou hlavu.

„Chyt se mě za ruku a já nás odčasuju,“ zavolala jsem a doufala, že to opravdu dokážu. Hlava sebou trhla vzhůru.

„Co jsem ti zrovna říkal?“ obořil se na mě Pritkin.

„Ahoj, já jsem Cassie Palmerová. My dva se známe?“

Do obvykle jemného tónu se vloudila ocel. „Slečno Palmerová. Běžte od toho okraje. Hned!“

„Ale já tam nespadnu,“ řekla jsem podrážděně.

„To jsem nechtěl ani já! Něco tady dole je.“ Do obličeje jsem mu dobře neviděla, byl pro mě jenom bledou skvrnou na pozadí stínů, ale moc šťastně to neznělo. Někteří lidé si myslí, že Pritkin pracuje jenom v jediném režimu – nasranosti. Ve skutečnosti ale má režimů spoustu. Během několika posledních měsíců jsem se naučila rozeznávat rozdíl mezi opravdovou nasraností, netrpělivou nasraností a vyděšenou nasraností. Měla jsem podezření, že tahle je posledního druhu. Jestli ano, tak jsme na tom byli stejně.

U mě ten pocit ještě trochu zesílil, když jsem ho slyšela zaklít a vypálit několik ran na něco kdesi ve tmě. Zatímco jsem se snažila víc naklonit, vzduchem ke mně stoupal slabý a nakyslý pach střelného prachu; držela jsem nohy doširoka od sebe v naději, že když svou váhu rozdělím na větší plochu, nesklouznu dolů. Natahovala jsem se tak, až jsem slyšela, jak mi něco prasklo v rameni, ale ani jsem se k němu nepřiblížila. A jestli jsem se ho nemohla dotknout, nedokázala jsem ho ani odčasovat.

Kousla jsem se do rtu a zlostně se zadívala na podlahu, která tam nebyla. Z tohoto úhlu na ni byl docela zajímavý pohled, jako kdyby na hladině oceánu plavala hlína a kamínky. Mému soustředění to ale moc nepomá-

halo, tak jsem se zase vytáhla do sedu a pro změnu jsem na ni hleděla shora.

Kdysi dávno jsem na strašidelné věci reagovala tím, že jsem se utekla někam schovat. Ve starých dobrých časech, kdy jsem se musela bát jenom jednoho vraždícího upíra, byla tato strategie celkem efektivní. Rozdíl mezi dobou tehdy a teď ale spočíval v tom, že kdysi dávno jsem měla problémy, před kterými se opravdu dalo utéct. Teď jsem měla nějaké povinnosti a odpovědnosti, prostě takové ty věci, co se na vás vždycky lepí. O první místo žebříčku se každý den ucházel asi tak tucet nočních můr, z nichž každá byla neuvěřitelně příšerná svým vlastním způsobem. Na nejvyšší pozici seznamu ale zůstával trvalý strach, že budu muset přihlížet, jak další z mých přátel umírá ve snaze mi pomoci. Najednou jsem byla velice ráda, že tam dolů nevidím.

Když jsem nohama napřed vklouzla do díry, cítila jsem, jak se mi skála pod prsty drolí. Nebo se mi možná tak třásly ruce. Odpadla od nich kaskáda malých kamenů, z nichž některé zřejmě Pritkina zasáhly, protože jsem ho slyšela znovu zaklít.

„Co to sakra...?“

„Úplně pitomá, pamatuješ? Nevidíš mou nohu?“

Pažemi a lokty jsem se zaklesla za okraj propasti, ale i tak jsem se cítila neuvěřitelně nestabilně. Dávala jsem si pozor, abych se nedívala dolů, ale několik sekund jsem se snažila poslouchat, kdy kameny dopadnou na dno. Fakt jsem to neslyšela. Pokoušela jsem se zkoušet terén špičkou boty, aniž bych spadla, ale nahmatala jsem jenom vzduch. Ale sakra, vždyť já jsem se přece potřebovala dotknout holé kůže! Proč jsem si neuvědomila, že si napřed musím sundat boty? Zkusila jsem si jednu sundat špičkou druhé, ale vodou nasáklá teniska se mi kolem nohy stáhla.

„Chyt' se mě za kotník.“

Mezi stěnami se odráželo něco, co ani zdaleka neodpovídalo vytríbené mluvě gentlemana. „Nemůžu se chytit ničeho, protože bych se napřed musel pustit!“

„Máš přece dvě ruce!“

„Poslouchej mě.“ Pritkin mluvil tichým a kontrolovaným hlasem, přesně tím tónem, který používal, když předstíral, že jedná rozumně. „Nemůžu pustit zbraň. Tady dole něco je. Stáhlo mě to dovnitř. Kdykoli se to na mě může vykašlat a vystartovat po tobě. Musíš...“ Zmlkl, protože se chodbou rozlehly zvuky výkřiků a explozí a dusot nohou.

„Odčasuj se, sakra!“

„Chyt' mě za nohu!“

Spustila jsem se natolik, že mi hlava sotva vykukovala přes okraj propasti, ale pořád jsem se ničeho nedotýkala. Ten zatracený kámen se mi pod prsty rozpadával, navíc mi kvůli nervozitou zpoceným rukám klouzaly dlaně. Z rukou do ramen mi vystřelovaly krátké záblesky bodavé bolesti, ale z vnitřní strany propasti jsem nenahmatala žádnou opěru pro nohy. Jak daleko pode mnou ještě sakra je?

Potom už to bylo stejně jedno, protože se mi přímo před očima zastavil pár nohou ve vysokých botách. Natáhla jsem krk alespoň tak, abych uviděla staršího muže s vlasy v barvě soli a pepře, který se na mě usmíval. Manassier. Tak to opravdu vysvětlovalo hodně.

„Nečekal jsem, že se dostanete tak daleko,“ pronesl se silným přízvukem. Vzpomněla jsem si, že ještě odpoledne mi připadal zajímavý. Někdy během té doby jsem se kousla do jazyka tak silně, až jsem ucítila chuť mědi. Polkla jsem krev. „Překvapení!“

Pokrčil rameny. „Ale to je jedno. Odměnu dostanu tak jako tak.“

„Na mě je nějaká odměna?“

„Půl milionu eur,“ usmíval se čím dál víc. „Uděláš ze mě boháče.“

„Půl melounu? To si děláš srandu? Jsem Pýthie! To snad mám větší cenu.“

Tasil pistoli, Sig Sauer P210, kterou jsem poznala díky Pritkinovým lekcím ve střelbě. Sice mi nijak nezlepšily mušku, zato jsem už dokázala rozeznat všechny druhy zbraní. Dokonce i tu, která mě měla zabít.

„Jsem prostý člověk,“ řekl Manassier, „s prostými potřebami. Půl milionu mi bohatě stačí.“

Napadlo mě, že tenhle lump není chamtivý. Potlačila jsem jakési bláznivé nucení se rozchechtat. „Nemusíš mě zastřelit,“ řekla jsem přerývaně. „Stejně se už moc dlouho neudržím.“

„Ano, ale jestli tam spadneš, Kruh může říct, žeš zemřela přirozenou smrtí, a odměnu mi nevyplatí. To bych to pak všechno dělal zbytečně.“

„To jo. To by byla ostuda.“

Odjistil pojistku. „Teď se pevně drž, nebude to bolet.“

„To by byla příjemná změna.“ Připadalo mi, že vážím snad tunu, ruce jsem měla vyčerpáním skoro blátivé, a ramena mě bolela až v kloubech. Kdybych se prostě jenom tak pustila, to by byla úleva!

Tak jsem to udělala.

Slyšela jsem, jak něco francouzsky křičí, a cítila jsem, jak mi kolem hlavy prosvištěla kulka, to už ale nebylo důležité, protože jsem padala a neměla jsem nic, čeho bych se chytila; pod rukama jsem cítila jenom klouzavou hlínu a drolící se vápenec. Divoce jsem máchala rukama a snažila jsem se najít tu jedinou věc, kterou jsem musela sevřít, ale celou dlouhou sekundu jsem cítila jenom vzduch. Pak se mé prsty srazily s něčím teplým a živým, tak jsem se toho chytila, a potom už jsme oba padali. Závratnou rychlostí jsme se řítili vzduchem a má síla nechtěla naskočit a jediné, na co jsem

dokázala myslet, bylo, že nás teď oba zabiju – ale potom mi mozek vypověděl službu a srdce se zastavilo a realita kolem nás se kroutila a prohýbala. A pak jsme se vkutáleli do haly jednoho kasina tak o půl světa dál.

Kvůli faktoru naprostého vyděšení jsem si to ale nevyočítala nejlíp, takže jsme dosedli z výšky asi metr dvacet nad zemí. Pritkin s bolestivým zaúpěním dopadl jako první, já jsem se držela jeho zad. Potom se všechno kolem na minutu neuvěřitelně uklidnilo přesně jako vždycky, když jsem přežila něco šíleně nebezpečného a opravdu pitomého. To, že jsem tento fenomén dokázala rozeznat, zřejmě znamenalo, že se mi to stává zbytečně často. Zatímco jsem tam ležela a třásla se, vnímala jsem náhlé zesílení zdvořilé konverzace mezi hosty, ale bylo mi to fuk. Jediné, na co jsem dokázala myslet, bylo: *Díkybohu jsem nás nezabila!*

Po chvíli zmateného přemítání jsem drsně zakašlala a odkulila se. Obličej jsem měla zaprášený, dlaně do krve rozedřené, dýchala jsem namáhavě a přerývaně.

V náhodném pořadí se ozývaly nejrůznější skupiny svalů, jak je svíraly záchvaty bolesti, které pak zase ustupovaly. Měla jsem pocit, že bych se měla rozbrečet a současně triumfálně výskat.

Pritkin konečně zasténal a posadil se. Byl bledý a příšerně se potil; na čele měl přichycený chuchvalec slepených vlasů. Ve tváři a na rukách měl řezné rány, na předloktí zase popáleniny.

Chtěla jsem se ho dotknout, abych se ujistila, že jsme to oba opravdu přežili, ale netroufla jsem si. Takhle bych klidně mohla přijít i o ruku. Takže jsem na něj místo toho jenom civěla a byla jsem tak ráda, že žijeme, že jsem nějaká bolavá záda, roztřesené paže a příšernou bolest hlavy skoro ani neregistrovala. „To byla legrace,“ zaskřehotala jsem.

„No, to nebyla.“

Pritkin mě zvedl do sedu a jednou ze špinavých a zjizvených rukou mě chytil zezadu za krk. „Jsi v pořádku?“ Hlas měl ostrý a kousavý a zaslechla jsem v něm i slabý náznak paniky.

„Řekla jsem ti, aby ses mě na to přestal ptát!“

Zatřásl se mnou, a i když na to měl jenom jednu ruku, stejně se mi rozcvakaly zuby. „Jestli se něco takového ještě někdy stane, tak-mě-tam-necháš. Je ti to jasné?“

Byla bych se snad i hádala, ale z nějakého důvodu jsem byla trochu v šoku. „Co se týče opouštění lidí, v tom moc dobrá nejsem,“ řekla jsem konečně. Přispěchal k nám někdo z recepce i s lékárníčkou, ale Pritkin na toho ubohého hochu zavrčel a ten rychle ustoupil.

„Tak se to nauč!“

Otočil se a ztěžka odcházel; kulhal a jedno rameno mu viselo v podivném úhlu. „Nemáš zač,“ zamumlala jsem.